

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 25. července 2018¹

Věc C-247/17

Denis Raugevicius

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Korkein oikeus (Nejvyšší soud, Finsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Občanství Unie – Články 18 a 21 SFEU – Žádost zasláná členskému státu třetím státem týkající se vydání občana Unie, státního příslušníka jiného členského státu, který využil svého práva volného pohybu v prvně uvedeném členském státě – Žádost o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody, a nikoli za účelem trestního stíhání – Ochrana státních příslušníků před vydáním – Omezení volného pohybu – Cíl zabránit nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin – Cíl zvýšit vyhlídky na společenskou rehabilitaci odsouzeného“

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce povede Soudní dvůr k tomu, aby doplnil svoji judikaturu v oblasti vydávání občanů Evropské unie, kteří využili svého práva na volný pohyb v jiném členském státě než v tom, jehož jsou státními příslušníky.
2. Zatímco judikatura stanovená Soudním dvorem v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin², se týká žádostí o vydání podaných třetími státy za účelem trestního stíhání, projednávaná věc se týká žádosti o vydání, kterou zaslaly ruské orgány finským orgánům ohledně D. Raugeviciuse, litevského a ruského státního příslušníka, za účelem výkonu trestu.
3. V tomto stanovisku navrhu Soudnímu dvoru, aby rozhodl, že články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou ve sporu v původním řízení, obdrželi členský stát, do něhož se přemístil občan Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, žádost třetího státu o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který byl uložen v tomto státě, je dožadovaný členský stát povinen přezkoumat, zda s ohledem na vazby odsouzeného s tímto státem, by výkon trestu v tomto členském státě mohl přispět ke společenské rehabilitaci této osoby. Pokud ano, musí uvedený členský stát použít veškeré nástroje pro mezinárodní spolupráci v trestních věcech, které má k dispozici vůči dožadujícímu třetímu státu, aby získal jeho souhlas s výkonem dotyčného trestu na svém území, případně po úpravě tohoto trestu podle trestu stanoveného jeho trestním právem pro trestný čin stejného typu.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – C-182/15, EU:C:2016:630.

I. Právní rámec

A. Evropská úmluva o vydávání

4. Článek 1 Evropské úmluvy Rady Evropy o vydávání ze dne 13. prosince 1957³ zní takto:

„Smluvní strany se zavazují vzájemně si vydávat, v souladu s ustanoveními a podmínkami uvedenými v této Úmluvě, všechny osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadující strany trestní stíhání pro trestný čin, nebo které jsou vyžadovány těmito orgány k výkonu trestu nebo ochranného opatření.“

5. Článek 6 Evropské úmluvy o vydávání, nadepsaný „Vydávání občanů“, stanoví:

„1.

- a) Smluvní strany mají právo odmítnout vydání svých občanů.
- b) Každá smluvní strana může prohlášením učiněným při podpisu nebo ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, v rozsahu, v jakém se jí to týká, a pro účely této Úmluvy vymezit pojem ‚občan‘.
- c) Občanství bude určováno k době, kdy se přijímá rozhodnutí o vydání. [...]

2. Jestliže dožádaná strana nevydá svého občana, předá na žádost dožadující strany věc svým příslušným orgánům, aby mohly zahájit trestní stíhání, pokud to považují za vhodné. Spisy, informace a doličné věci, které se vztahují k trestnému činu, budou za tím účelem bezplatně předány způsobem uvedeným v odst. 1 článku 12. Dožadující strana bude informována o výsledku své žádosti.“

6. K článku 6 Evropské úmluvy o vydávání učinila Finská republika toto prohlášení:

„Ve smyslu této [ú]mluvy se ‚občany‘ rozumí příslušníci Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizinci s bydlištěm v těchto státech.“

B. Finské právo

7. Podle čl. 9 třetího pododstavce Suomen perustuslaki (finské ústavy) (1999/731) „[ž]ádný finský občan nemůže být vydán, nebo proti své vůli přemístěn do jiné země. Zákon však může stanovit, že finský občan může být z důvodu spáchání trestného činu nebo pro účely řízení [...] vydán nebo přemístěn do země, v níž budou zaručena jeho základní práva a jeho právní ochrana.“

8. Laki rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta (zákon o vydávání v případě spáchání trestného činu) (456/1970)⁴ ze dne 7. července 1970 stanoví v článku 2, že finský občan nemůže být vydán.

9. Článek 14 první pododstavec zákona o vydávání stanoví:

„Oikeusministeriö [(ministerstvo spravedlnosti, Finsko)] rozhoduje o tom, zda bude žádosti o vydání vyhověno.“

3 – Dále jen „Evropská úmluva o vydávání“.

4 – Dále jen „zákon o vydávání“.

10. Článek 16 první pododstavec zákona o vydávání stanoví:

„Pokud osoba, které se žádost o vydání týká, v průběhu šetření nebo v návrhu, který je doručen ministerstvu spravedlnosti předtím, než je ve věci rozhodnuto, prohlásí, že se domnívá, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání, ministerstvo v případě, že žádost o vydání není bezprostředně odmítnuta, požádá před rozhodnutím ve věci samé Korkein oikeus [(Nejvyšší soud, Finsko)] o vydání stanoviska. Ministerstvo si může vyžádat stanovisko rovněž v jiných případech, pokud to považuje za nutné.“

11. Podle článku 17 zákona o vydávání „[K]orkein oikeus [(Nejvyšší soud)] přezkoumá, zda lze žádosti o vydání vyhovět s přihlédnutím k ustanovením článků 1 až 10 tohoto zákona a obdobným ustanovením mezinárodní dohody, jejíž stranou je Finsko. Pokud má Korkein oikeus [(Nejvyšší soud)] za to, že existuje překážka bránící vydání, nemůže být žádosti o vydání vyhověno.“

12. Kromě toho trest odnětí svobody vydaný soudem státu, který není členským státem Evropské unie, lze vykonat ve Finsku podle laki kansainvälisestä yhteistoiminnasta eräiden rikosoikeudellisten seuraamusten täytäntöönpanosta annettu laki (zákon o mezinárodní spolupráci při výkonu určitých trestů) (21/1987) ze dne 16. ledna 1987. Článek 3 tohoto zákona zní takto:

„Trest uložený soudem cizího státu lze vykonat ve Finsku, pokud:

1) je odsuzující rozsudek ve státě, v němž byl vydán, pravomocný a vykonatelný,

[...]

3) stát, v němž byl trest uložen, o to požádal nebo s tím souhlasil.

Trest odnětí svobody lze vykonat ve Finsku v souladu s prvním odstavcem, pokud je odsouzená osoba finským státním příslušníkem nebo cizím státním příslušníkem s trvalým pobytem ve Finsku a pokud s tím odsouzená osoba souhlasí. [...]"

II. Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžné otázky

13. Dne 1. února 2011 byl D. Raugevicius, který má litevskou a ruskou státní příslušnost, shledán v Rusku vinným z trestného činu souvisejícího s omamnými látkami z důvodu držení bez úmyslu prodeje směsi obsahující 3,04 gramů heroinu. Byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.

14. Dne 16. listopadu 2011 zrušil soud Leningradské oblasti (Rusko) podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody z důvodu nedodržení povinností týkajících se dohledu a uložil D. Raugeviciusovi trest odnětí svobody v trvání čtyř let.

15. Dne 12. července 2016 byl na D. Raugeviciuse vydán mezinárodní zatýkácí rozkaz.

16. Dne 12. prosince 2016 uložil käräjäoikeus (soud prvního stupně, Finsko) D. Raugeviciusovi zákaz vycestovat do zahraničí.

17. Dne 27. prosince 2016 Ruská federace zaslala Finské republice žádost o vydání, ve které požadovala, aby byl D. Raugevicius zatčen a vydán do Ruska za účelem výkonu trestu odnětí svobody.

18. Denis Raugevicius se svým vydáním nesouhlasil, přičemž se dovolával zejména skutečnosti, že ve Finsku žije již dlouho a má v tomto členském státě dvě děti, které jsou finskými státními příslušníky.

19. Dne 7. února 2017 požádalo ministerstvo spravedlnosti Korkein oikeus (Nejvyšší soud) o vydání stanoviska k otázce, zda existují právní překážky, které by bránily vydání D. Raugėviciuse do Ruska.

20. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) uvádí, že když se vyjadřuje k žádosti o vydání, je jeho postavení odlišné od postavení, který obvykle v soudní oblasti má. Má však za to, že i v této souvislosti musí být považován za „soud“ ve smyslu článku 267 SFEU, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora⁵, vzhledem k tomu, že je zřízen na základě zákona, je stálým orgánem, má obligatorní jurisdikci, řízení před ním má kontradiktorní povahu, aplikuje právní předpisy a je nezávislý. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) dodává, že se jedná o spor vzhledem k tomu, že D. Raugėvicius zpochybnil zákonné podmínky svého vydání, a ministerstvo spravedlnosti se domnívá, že nebylo namístež žádost o vydání ihned zamítnout. Konečně stanovisko, které musí vydat, je závazné v tom smyslu, že pokud se domnívá, že existuje překážka vydání, nemůže být žádosti o vydání vyhověno. Za těchto podmínek má Korkein oikeus (Nejvyšší soud) za to, že před ním probíhá řízení, které má být ukončeno rozhodnutím, jež má povahu soudního rozhodnutí.

21. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) uvádí, že žádost o vydání je založena na Evropské úmluvě o vydávání a tato úmluva, stejně jako ostatní mezinárodní úmluvy, neukládá členskému státu, který odmítne vydat své vlastní státní příslušníky, aby přijal opatření za účelem výkonu trestu uloženého v jiném státě. Mezi Unii a Ruskou federací neexistuje žádná úmluva o vydávání a Finská republika rovněž s Ruskou federací nepodepsala dvoustrannou dohodu o vydávání osob.

22. Podle Korkein oikeus (Nejvyšší soud) mohou být mezinárodní úmluvy o uznávání trestních rozsudků a předávání odsouzených relevantní vzhledem k tomu, že cílem těchto dohod je zajistit, aby odsouzená osoba mohla vykonat trest ve státě, jehož je státním příslušníkem, nebo v členském státě, v němž má bydliště, což může podpořit její rehabilitaci a opětovné začlenění do společnosti.

23. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) uvádí, že v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin⁶, se Soudní dvůr poprvé vyslovil k otázce vlivu unijního práva na vydání příslušníka členského státu Unie mimo Unii na základě mezinárodní dohody o vydávání uzavřené dotčeným členským státem. Připomíná, že tento rozsudek se týkal žádosti třetího státu o vydání pro účely trestního stíhání.

24. Avšak Korkein oikeus (Nejvyšší soud) musí nyní posoudit jiný případ. Má řešit problém, zda lze závěry uvedené v rozsudku Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin⁷, přímo použít rovněž v případech, v nichž je žádáno o vydání unijního státního příslušníka do třetího státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Je tedy třeba určit, zda a případně jakým způsobem lze mechanismy spolupráce ve věcech trestních podle unijního práva použít v případě, v němž již byl ve věci trestného činu vydán ve třetím státě vykonatelný rozsudek.

25. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) poukazuje na to, že podle článku 21 SFEU má každý občan Unie právo volně se pohybovat a pobývat na území členských států. Svoboda pohybu takového občana může být dotčena rizikem, že pokud opustí členský stát, jehož je státním příslušníkem, aby pobýval na území jiného členského státu, mohl by být vydán do třetího státu. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) má stran tohoto omezení svobody pohybu za to, že není relevantní, zda se žádost o vydání týká opatření za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu v třetím státě. Kromě toho okolnost, že dotčená osoba má rovněž státní příslušnost třetího státu, který žádá o její vydání, není relevantní pro posouzení její situace s ohledem na unijní právo. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) si však přeje, aby mu Soudní dvůr všechny tyto body potvrdil.

5 – Korkein oikeus (Nejvyšší soud) poukazuje v tomto ohledu zejména na rozsudek ze dne 19. prosince 2012, Epitropos tou Elegktikou Synedriou (C-363/11, EU:C:2012:825, bod 18).

6 – C-182/15, EU:C:2016:630.

7 – C-182/15, EU:C:2016:630.

26. Uvedený soud zdůrazňuje, že existuje rozdíl v zacházení s finským státním příslušníkem a státním příslušníkem jiného členského státu, neboť pouze tento může být podle finského práva vydán. Uvedený soud přitom poznamenává, že v situaci, na niž se vztahuje unijní právo, se mohou státní příslušníci dané země a státní příslušníci jiných členských států octnout v rozdílném postavení jen tehdy, existují-li pro to důvody přípustné podle judikatury Soudního dvora. V tomto ohledu Korkein oikeus (Nejvyšší soud) uvádí cíl zabránit nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, jenž byl považován za legitimní cíl v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin⁸. Vydání za účelem trestního stíhání, jakož i vydání pro účely výkonu trestu tomuto cíli odpovídají. Podle tohoto soudu je tedy třeba přezkoumat, zda s ohledem na výkon trestu jsou finští státní příslušníci v situaci, která se liší od situace státních příslušníků jiných členských států.

27. V tomto ohledu Korkein oikeus (Nejvyšší soud) uvádí, že zatímco v mezinárodních dohodách o vydávání existuje v zásadě povinnost trestně stíhat státního příslušníka, pokud není vydán, neexistuje povinnost provést výkon trestu na území daného státu v případě odmítnutí vydání. To vyplývá zejména z čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o vydávání. Kromě toho Finská republika, stejně jako řada dalších členských států, není stranou takové úmluvy, jako je úmluva o mezinárodní platnosti trestních rozsudků⁹, z níž by vyplývala obecná povinnost vykonávat tresty uložené v jiných státech.

28. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) dodává, že podle finského práva vyžaduje výkon cizího odsuzujícího rozsudku vydaného ve třetím státě nejen souhlas státu, který rozhodl o odsouzení, ale i souhlas vykonávajícího státu a odsouzené osoby, s výjimkou mimořádných okolností, o které se v projednávaném případě nejedná. Zdá se tedy, že ochrana proti vydání, kterou požívají pouze vlastní státní příslušníci, není odůvodněna ani závazkem státu, ani skutečnou možností vykonávat na území Finska tresty uložené v zahraničí jeho vlastním státním příslušníkům.

29. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) rovněž poznamenává, že pokud je podána žádost o vydání pro účely výkonu trestu odnětí svobody, použití mechanismu spolupráce založeného na závazku stíhání znamená zahájení nového řízení pro tentýž trestný čin, které by mohlo narážet na zásadu *ne bis in idem*. I když se totiž tato zásada, která je uvedena v článku 50 Listiny základních práv Evropské unie, používá mezi členskými státy Unie a není stejným způsobem uplatňována mimo ni, dodržují ji některé členské státy rovněž v případě odsuzujícího rozsudku vydaného ve třetím státě.

30. Kromě toho může být pokračování trestního stíhání v dožádaném členském státě nemožné z jiných právních důvodů. Pokud by například byl v projednávané věci D. Raugevicius finským občanem, nemohl by být ve Finsku stíhán, třebaže má Finská republika právo u trestných činů spáchaných v zahraničí právo je stíhat, které je založeno na státní příslušnosti. S ohledem na to, že se protiprávní jednání týkalo pouze malého množství omamných látek určených pro osobní spotřebu, bylo by totiž právo trestně stíhat ve Finsku podle vnitrostátního práva promlčeno.

31. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) se táže, zda je vhodné použít mechanismus spolupráce, tak jak je uveden v rozsudku Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin¹⁰, pro účely trestního stíhání v případě, kdy již byl ve třetím státě za protiprávní jednání uložen trest.

32. Tento soud uvádí, že podle logiky rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin¹¹, je možné informovat členský stát, jehož je občan Unie státním příslušníkem, a vyčkat, zda vydá evropský zatýkací rozkaz pro účely trestního stíhání nebo případně pro účely výkonu rozhodnutí v trestní věci, podle svého vnitrostátního práva. V takovém případě však vyvstává otázka, v jaké lhůtě musí uvedený členský stát přijmout rozhodnutí, a to v zájmu samotné osoby, jíž se žádost o vydání týká. Navíc v případě, jako je projednávaný případ, není jisté, že členský stát, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, shledá, že

8 – C-182/15, EU:C:2016:630, bod 37.

9 – Evropská úmluva o mezinárodní platnosti trestních rozsudků Rady Evropy podepsaná v Haagu dne 28. května 1970.

10 – C-182/15, EU:C:2016:630.

11 – C-182/15, EU:C:2016:630.

existují důvody pro zahájení trestního stíhání, zejména z důvodu promlčení práva stíhat nebo vnitrostátního uplatnění zásady *ne bis in idem*. V takovém případě je třeba vědět, zda je dožádaný stát povinen vydat občana jiného členského státu, nebo zda musí naopak vydání odmítnout, a které konkrétní důvody je třeba zohlednit.

33. Za těchto podmínek se Korkein oikeus (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba vnitrostátní pravidla o vydávání za trestný čin posuzovat s ohledem na svobodu pohybu příslušníků jiného členského státu vždy stejně, bez ohledu na to, zda se žádost o vydání, která byla podána třetím státem podle dohody o vydávání, týká výkonu trestu odnětí svobody nebo, jak tomu bylo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin C-182/15, EU:C:2016:630, trestního stíhání? Je relevantní skutečnost, že vyžádaná osoba je nejen státním příslušníkem členského státu Unie, ale i státním příslušníkem dožadujícího státu?
- 2) Znevýhodňuje vnitrostátní právní úprava, podle níž nejsou pro účely výkonu trestu vydávání mimo Unii pouze vlastní státní příslušníci, neodůvodněně státní příslušníky jiného členského státu? Je třeba v případě výkonu rovněž použít mechanismy unijního práva, kterými lze dosáhnout legitimního cíle méně omezujícím způsobem? Jak má být postupováno v případě žádosti o vydání za takové situace, v níž byl jiný členský stát na základě použití takových mechanismů informován o žádosti o vydání, avšak, např. kvůli právním překážkám, nepřijal vůči svému státnímu příslušníkovi žádná opatření?“

III. Posouzení

34. Připomínám, že v předběžných otázkách položených Korkein oikeus (Nejvyšší soud) jde o to, zda existuje právní překážka vydání D. Raugėviciuse do Ruska, přičemž v takovém případě by finské orgány nebyly schopny vyhovět žádosti o vydání podané tímto třetím státem.

35. Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že při vyřizování žádosti o vydání spadající do působnosti Evropské úmluvy o vydávání, které byla podána třetím státem za účelem výkonu trestu uloženého v tomto státě, se na státní příslušníky jiného členského státu, než je dožádaný členský stát, musí vztahovat pravidlo, které zakazuje vydávání vlastních státních příslušníků dožadujícím členským státem.

36. Na úvod je třeba připomenout, že trest, který má být vykonán, je výsledkem rozhodnutí vynesenoho soudem Leningradské oblasti (Rusko), který zrušil podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, k němuž byl D. Raugėvicius odsouzen dne 1. února 2011, a odsoudil D. Raugėviciuse k trestu odnětí svobody na dobu čtyř let. Vzhledem k tomu, že uložení tohoto nového trestu bylo zřejmě odůvodněno nedodržením povinnosti dohledu ze strany D. Raugėviciuse, je pravděpodobné, že druhý trest byl uložen v jeho nepřítomnosti. Jestliže by toto zjištění mělo být předkládajícím soudem potvrzeno, pak by měl zkoumat, zda bylo trestněprávní rozhodnutí, které má být vykonáno, přijato v souladu s právem na spravedlivý proces.

37. Po tomto upřesnění pak z rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin¹², vyplývá, že v případě neexistence mezinárodní úmluvy mezi Unií a dotčeným třetím státem, spadají pravidla v oblasti vydávání do pravomoci členských států¹³.

12 – C-182/15, EU:C:2016:630.

13 – Viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, bod 26).

38. Nicméně v situacích, na které se vztahuje unijní právo, musí dotyčná vnitrostátní pravidla toto právo respektovat¹⁴.

39. Situace spadající do působnosti článku 18 SFEU vykládaného ve spojení s ustanoveními Smlouvy o FEU týkajícími se občanství Unie zahrnují situace týkající se výkonu svobody pohybu a pobytu na území členských států přiznané článkem 21 SFEU¹⁵.

40. Je tedy třeba mít za to, že situace takového občana Unie, jakým je D. Raugėvicius, litevský státní příslušník, který využil svého práva volného pohybu v rámci Unie, když se usadil v jiném členském státě než v tom, jehož je státním příslušníkem, spadá do oblasti působnosti Smluv ve smyslu článku 18 SFEU.

41. Tento závěr není nikterak dotčen okolností zdůrazněnou Korkein oikeus (Nejvyšší soud), že dotyčná osoba je rovněž státním příslušníkem třetího státu, který žádá o její vydání. Dvojitá státní příslušnost některého členského státu a třetího státu nemůže totiž zbavit dotyčnou osobu svobod, které pro něj jakožto státního příslušníka některého z členských států vyplývají z unijního práva¹⁶. Na vymezení oblasti působnosti unijního práva nemá rovněž vliv skutečnost, že na rozdíl od případu ve věci Petruhin¹⁷, v níž byl vydán rozsudek dne 6. září 2016, byla žádost o vydání v původním řízení podána za účelem výkonu trestu odnětí svobody, a nikoli za účelem trestního stíhání.

42. V oblasti působnosti Smluv zakazuje článek 18 SFEU jakoukoli diskriminaci na základě státní příslušnosti.

43. Evropská úmluva o vydávání umožňuje v čl. 6 odst. 1 písm. a) státům, které jsou jejími stranami, odmítnout vydání vlastních státních příslušníků. Tato pravomoc však musí být vykonávána v souladu s primárním právem, a zejména s ustanoveními Smlouvy o FEU v oblasti rovného zacházení a volného pohybu občanů Unie¹⁸.

44. Uplatňování ustanovení vnitrostátního práva, podle něhož žádný státní příslušník není vydáván, členským státem tak musí být v souladu se Smlouvou o FEU, zejména s jejími články 18 a 21¹⁹.

45. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní pravidla členského státu upravující vydávání, která zavádějí rozdílné zacházení v závislosti na tom, zda je dotyčná osoba státním příslušníkem tohoto členského státu, nebo příslušníkem jiného členského státu, mohou vzhledem k tomu, že mají za následek nepřiznání ochrany před vydáním, které požívají příslušníci naposled uvedenému členskému státu, státním příslušníkům jiných členských států, kteří se přemístili na území dožádaného členského státu, ovlivnit svobodu pohybu posledně uvedených státních příslušníků v rámci Unie²⁰.

46. Z toho vyplývá, že v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, vede nerovné zacházení spočívající v umožnění vydání občana Unie, který je, stejně jako D. Raugėvicius, státním příslušníkem jiného členského státu, k omezení svobody pohybu ve smyslu článku 21 SFEU²¹.

47. Takové omezení může být odůvodněno pouze tehdy, když se zakládá na objektivních důvodech a je přiměřené cíli legitimně sledovanému dotčenými vnitrostátními pravidly pro vydávání²².

14 – Viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhin (C-182/15, EU:C:2016:630, bod 27).

15 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 33).

16 – Viz rozsudek ze dne 7. července 1992, Micheletti a další (C-369/90, EU:C:1992:295, bod 15).

17 – C-182/15, EU:C:2016:630.

18 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 42).

19 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 43).

20 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 44 a citovaná judikatura).

21 – Obdobně viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 45 a citovaná judikatura).

22 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 46 a citovaná judikatura).

48. Soudní dvůr uznal, že cíl zabránit nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, je součástí předcházení a potírání zločinnosti. Na tento cíl musí být nahlíženo tak, že má v kontextu prostoru svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic ve smyslu čl. 3 odst. 2 SEU v unijním právu legitimní charakter²³.

49. Opatření omezující základní svobody, jako je opatření stanovené v článku 21 SFEU, však mohou být odůvodněna objektivními důvody pouze tehdy, když jsou nezbytná pro ochranu zájmů, které mají zaručit, a pouze v rozsahu, v němž těchto cílů nemůže být dosaženo méně omezujícími opatřeními²⁴.

50. S ohledem na judikaturu Soudního dvora, jak byla právě popsána, vyvstává tedy otázka, zda může Finská republika ve vztahu k D. Raugėviciusovi jednat způsobem méně ohrožujícím výkon jeho práva volného pohybu, než kdyby se rozhodla vydat ho do Ruska.

51. Při určení, zda existuje alternativní opatření méně ohrožující výkon práv udělených článkem 21 SFEU, které by umožňovalo stejně účinně jako rozhodnutí o vydání dosáhnout cíle spočívajícího v zabránění nebezpečí beztrestnosti osoby odsouzené k trestu odnětí svobody ve třetím státě, Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin²⁵, rozhodl ohledně žádosti o vydání za účelem trestního stíhání, že je třeba upřednostňovat výměnu informací s členským státem, jehož je dotyčná osoba státním příslušníkem, s cílem poskytnout případně orgánům tohoto členského státu možnost vydat evropský zatýkací rozkaz za účelem stíhání. Podle Soudního dvora tedy, pokud členský stát, do něhož se přemístil občan Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, obdrží žádost o vydání od třetí země, se kterou prvně uvedený členský stát uzavřel dohodu o vydávání, je povinen informovat členský stát, jehož je uvedený občan státním příslušníkem, a případně mu na jeho žádost předat tohoto občana v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy²⁶ ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009²⁷, pokud je tento členský stát podle svých vnitrostátních právních předpisů příslušný ke stíhání této osoby za činy spáchané mimo jeho státní území²⁸.

52. V rozsudku ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti²⁹, Soudní dvůr rozhodl, že toto řešení stanovené v situaci, která se vyznačovala neexistencí mezinárodní dohody v oblasti vydávání mezi Uníí a dotčeným třetím státem, se má použít i v situaci, kdy taková dohoda příznává dožadovanému členskému státu pravomoc nevydávat své státní příslušníky.

53. Okolnosti projednávané věci však podle mého názoru brání závěru, že aktivace mechanismu spolupráce mezi dožadovaným členským státem a členským státem, jehož je osoba státním příslušníkem, jak byl zdůrazněn Soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin³⁰, by mohla být považována za vhodnou alternativu k vydání.

54. Tento mechanismus se totiž opírá, jak bylo uvedeno výše, o informaci podanou dožadovaným členským státem členskému státu, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, aby mohly orgány posledně uvedeného státu případně vydat evropský zatýkací rozkaz pro účely trestního stíhání.

23 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 47 a citovaná judikatura).

24 – Viz rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222, bod 48 a citovaná judikatura).

25 – C-182/15, EU:C:2016:630.

26 – Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34.

27 – Úř. věst. 2009, L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“.

28 – Viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, body 48 a 50).

29 – C-191/16, EU:C:2018:222.

30 – C-182/15, EU:C:2016:630.

55. Připomínám však, že žádost o vydání projednávaná v původním řízení, se týká výkonu trestu, k němuž byl D. Raugevicius odsouzen v Rusku. Není tedy třeba zkoumat, zda by mohlo být proti D. Raugeviciusovi nařízeno soudními orgány členského státu, jehož je státním příslušníkem, tedy Litevské republiky, nové trestní stíhání, ale to, zda výkon tohoto trestu v rámci Unie představuje alternativu k vydání, či nikoliv. Dále je třeba zdůraznit, že řešení, které by mělo za cíl umožnit litevským soudním orgánům vydat evropský zatýkáací rozkaz pro účely nového trestního stíhání D. Raugeviciuse, by bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

56. Podle mého názoru není rovněž možné uměle vytvořit mechanismus, který by litevským soudním orgánům umožnil vydat evropský zatýkáací rozkaz pro účely výkonu trestu na litevském území. Kromě právní překážky představované skutečností, že trest, který má být vykonán, byl uložen soudem třetího státu, poukazují na to, že v takovém případě by byly finské orgány oprávněny uplatňovat důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkáacího rozkazu uvedené v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, podle kterého může vykonávající justiční orgán odmítnout vykonat takový rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, pokud se vyžádaná osoba „zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště“ a tento stát se zaváže, že provede výkon tohoto trestu v souladu se svým vnitrostátním právem.

57. Soudní dvůr již rozhodl, že cílem tohoto důvodu pro případné odmítnutí výkonu je zejména umožnit vykonávajícímu soudnímu orgánu přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na opětovné začlenění vyžádané osoby do společnosti po uplynutí výkonu trestu, ke kterému byla odsouzena³¹.

58. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že, jak Korkein oikeus (Nejvyšší soud) uvádí v předkládacím rozhodnutí, D. Raugevicius se svým vydáním nesouhlasil, přičemž se dovolával zejména skutečnosti, že žije ve Finsku již dlouho a má v tomto členském státě dvě děti, které jsou finskými státními příslušníky.

59. Tyto skutečnosti nebyly v průběhu tohoto řízení zpochybněny. Kromě toho je třeba uvést, že Soudní dvůr se nemohl v průběhu jednání, které se konalo dne 14. května 2018, dotázat ani Finské republiky, ani zástupce D. Raugeviciuse na potvrzení těchto informací a upřesnit vazby existující mezi D. Raugeviciusem a tímto členským státem, neboť žádá z těchto dvou stran nepovažovala za nezbytné se uvedeného jednání zúčastnit. Budu tedy vycházet pouze ze skutkových okolností, které mám k dispozici, tedy z těch, jež vyplývají z předkládacího rozhodnutí.

60. Okolnost, že D. Raugevicius žije ve Finsku již dlouhou dobu a má v tomto členském státě dvě děti, které jsou finskými státními příslušníky, mě vede k úvaze, že za účelem podpory jeho opětovného začlenění do společnosti po ukončení výkonu trestu by jeho trest uložený v Rusku měl být vykonán na finském území, případně po jeho úpravě podle trestu stanoveného podle finského trestního práva pro trestný čin stejného typu.

61. Reakce Finské republiky na žádost o vydání předloženou ruskými orgány proto musí vzít v úvahu, že účelem trestu je i rehabilitace, jež je úzce spjata s pojmem „lidské důstojnosti“ zakotvené v článku 1 Listiny základních práv.

62. K výkonu trestu dochází po konečném vynesení odsuzujícího rozsudku. Jedná se tedy o poslední fázi trestního řízení, během níž je rozsudek proveden.

63. Zahrnuje všechna opatření, která jednak zaručují vlastní výkon trestu a jednak zajišťují společenskou rehabilitaci odsouzeného. V tomto rámci jsou příslušné soudní orgány vedeny k tomu, aby stanovily podmínky týkající se průběhu a úpravy výkonu trestu, například prostřednictvím rozhodnutí o možnosti pobytu mimo věznici, povolení vycházek mimo věznici, částečném propuštění,

31 – Viz zejména rozsudek ze dne 29. června 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, bod 21 a citovaná judikatura).

rozdělení a odkladu výkonu trestu, předběžném či podmíněném propuštění odsouzeného nebo elektronickém sledování. Právo v oblasti výkonu trestů se rovněž vztahuje na opatření, jež mohou být přijata po propuštění odsouzeného, jako je například umístění pod soudní dozor, účast v programech rehabilitace nebo opatření na odškodnění obětí.

64. Z tohoto hlediska veškerá opatření týkající se výkonu a úpravy trestů musí soudní orgány individualizovat takovým způsobem, aby při respektování zájmů společnosti a práv obětí podporovala kromě prevence opakování trestného činu také společenskou rehabilitaci odsouzeného.

65. Výkon trestu v členském státě, v němž dotyčná osoba bydlí se svou rodinou, přispívá ke zmenšení mezery mezi ním a komunitou, do níž se po ukončení výkonu trestu opět začlení. Stanovení tohoto místa pro výkon trestu je nezbytné pro zachování společenské vazby, kterou si dotyčná osoba vytvořila, jež vedla k jeho začlenění do příslušné společnosti a která tudíž podpoří jeho opětovné začlenění do společnosti po ukončení výkonu trestu odnětí svobody.

66. Předání je opatřením v oblasti výkonu trestu³². Umožňuje individualizaci trestu a jeho cílem je usnadnit opětovné začlenění odsouzeného do společnosti.

67. Jak již Soudní dvůr uvedl, opětovné začlenění občana Unie do společnosti v členském státě, kde je skutečně integrován, je v zájmu nejen dotyčného, ale i Evropské unie jako celku³³.

68. Význam, který unijní normotvůrce přiznává cíli opětovného začlenění do společnosti, je výslovně potvrzen zejména rámcovým rozhodnutím Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků ve věcech trestních, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii³⁴, jehož čl. 3 odst. 1 stanoví, že jeho cílem je „usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby“.

69. Kromě toho Evropský soud pro lidská práva zdůraznil povinnost členských států zohlednit cíl opětovného začlenění vězňů do společnosti při tvorbě politik trestných činů³⁵.

70. Pokud jde o cíl zvýšit vyhlídky na opětovné začlenění osoby odsouzené k trestu odnětí svobody ve třetím státě do společnosti, nemělo by být se státními příslušníky dožádaného členského státu a státními příslušníky jiných členských států, kteří mají v tomto členském státě bydliště, v zásadě zacházeno odlišně³⁶.

71. Příslušníci jiných členských států, kteří mají skutečnou, stabilní a trvalou vazbu na společnost dožádaného členského státu se nacházejí ve srovnatelné situaci jako státní příslušníci uvedeného členského státu. Odlišné zacházení, které by jim neposkytovalo stejné vyhlídky na opětovné začlenění do společnosti, by tedy zakládalo diskriminaci na základě státní příslušnosti v rozporu s článkem 18 SFEU. Je v rozporu se samotným pojmem „občanství Unie“ tvrdit, že pouze osoby, které mají státní příslušnost dožádaného státu, jsou schopny mít takový vztah³⁷.

32 – Viz v této souvislosti rozsudek ESLP ze dne 27. června 2006, Szabó v. Švédsko, CE:ECHR:2006:0627DEC002857803, s. 12.

33 – Viz v této souvislosti rozsudek ze dne 17. dubna 2018, B a Vomero (C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75 a citovaná judikatura).

34 – Úř. věst. 2008, L 327, s. 27.

35 – Viz zejména rozsudek ESLP ze dne 30. června 2015, Khoroshenko v. Rusko, CE:ECHR:2015:0630JUD004141804 (§ 121).

36 – Pokud jde o čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, obdobně viz rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 40 a citovaná judikatura).

37 – V témže smyslu viz stanovisko generálního advokáta Mengozziho ve věci Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:151, body 50 a 51), které navíc poukazuje na to, že „[D]ůsledkem svobody pohybu a pobytu zakotvené v unijním právu je tak skutečnost, že v současné době již není možné vycházet z nevyvratitelné domněnky, že vyhlídky na sociální rehabilitaci odsouzené osoby jsou nejvyšší pouze ve státě, jehož je daná osoba státním příslušníkem“ (bod 51).

72. Opětovné začlenění jakožto účel trestu se tudíž jeví jako zrovnoprávňující pravidlo, které je jako takové neoddělitelně spjato se statusem občana Unie.

73. V tomto ohledu zdůrazňuji, že rozdílné zacházení s finskými státními příslušníky a státními příslušníky jiných členských států, kteří mají bydliště ve Finsku, nemůže být v projednávaném případě odůvodněno cílem zabránit beztrestnosti osob, které se dopustily protiprávního jednání, jak jej zdůraznil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin³⁸.

74. Výkon trestu uloženého D. Raugėviciusovi v Rusku na finském území se zdá být možný ze dvou důvodů.

75. Zprvė taková možnost podle mého názoru vyplývá z pravidel obsažených v Úmluvě Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983³⁹.

76. Jak je uvedeno v její preambuli, zavádí tato úmluva mezinárodní spolupráci v trestních věcech, která „má napomáhat spravedlnosti a resocializaci odsouzených osob“.

77. Jako jednu z podmínek předání čl. 3 odst. 1 písm. a) Úmluvy o předávání odsouzených osob stanoví: „je-li tato osoba státním občanem vykonávacího státu“. Článek 3 odst. 4 Úmluvy o předávání odsouzených osob upřesňuje, že „[k]terýkoli stát může v rozsahu, v jakém se ho to týká, kdykoliv v prohlášení adresovaném generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vymezit pojem ‚státní občan‘ pro účely této Úmluvy“⁴⁰. V prohlášení předloženém 29. ledna 1987 uvedla Finská republika, že: „v souladu s čl. 3 odst. 4 rozumí pod pojmem ‚státní občan‘ státního občana vykonávacího státu a cizince, kteří mají ve vykonávacím státě bydliště“⁴¹.

78. Finská republika se tedy rozhodla rozšířit ustanovení Úmluvy o předávání odsouzených osob na „cizince, kteří mají bydliště“ na jejím území.

79. V rámci přezkumu možnosti výkonu trestu ve Finsku by měl být případně rovněž zohledněn dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 18. prosince 1997⁴², jehož článek 2 se týká osob, které uprchly z odsuzujícího státu.

80. Zadruhé a v každém případě, možnost vykonat trest uložený D. Raugėviciusovi v Rusku na finském území vyplývá ze zákona o mezinárodní spolupráci při výkonu určitých trestů, jehož článek 3 stanoví, že trest uložený soudem cizího státu může být vykonán ve Finsku, jestliže je odsuzující rozsudek ve státě, v němž byl vydán, pravomocný a vykonatelný, a stát, v němž byl trest uložen, o to požádal nebo s tím souhlasil. Podle téhož článku může být trest odnětí svobody vykonán ve Finsku, pokud je odsouzený finským občanem nebo cizím státním příslušníkem s trvalým pobytem ve Finsku, a pokud s tím odsouzený souhlasí.

38 – C-182/15, EU:C:2016:630, bod 37.

39 – Pro zohlednění této úmluvy s cílem umožnit členskému státu výkon trestu uloženého v jiném členském státě, obdobně viz rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, body 44 až 49).

40 – Důvodová zpráva k Úmluvě o předávání odsouzených osob v tomto ohledu uvádí, že „[t]ato možnost odpovídající té, kterou stanoví čl. 6 [odst. 1 písm. b)] Evropské úmluvy o vydávání odsouzených osob, musí být chápána v širokém smyslu: jedná se o to, aby bylo smluvním státům umožněno rozšířit oblast působnosti [ú]mluvy na osoby, které nejsou ‚státními příslušníky‘ v úzkém slova smyslu právních předpisů o státní příslušnosti dotčeného státu, například na osoby bez státní příslušnosti nebo občany jiných států, kteří však mají kořeny v dané zemi, protože zde mají trvalé bydliště“ (s. 4, § 20).

41 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska. Existenci takového prohlášení zmiňuje Soudní dvůr v rozsudku ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 48).

42 – Protokol upravující dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob ze dne 22. listopadu 2017 dosud nevstoupil v platnost.

81. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že za účelem zaručení cíle zabránit nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, a zvýšit vyhlídky na sociální rehabilitaci vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena, není namístě za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené v původním řízení, uplatňovat mechanismus spolupráce inspirovaný mechanismem popsaným Soudním dvorem v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin⁴³, mezi dožádaným členským státem a státem, jehož státní příslušnost dotyčná osoba má, neboť jeho praktické provádění je složité a důsledky nejisté. S ohledem na vazby, které D. Raugėvicius zřejmě na Finsko má, by nemělo žádný význam, ani z pohledu boje proti beztrestnosti, ani opětovného začlenění do společnosti, podporovat výkon jemu uloženého trestu v Litvě. Proto se domnívám, že v této souvislosti není třeba informovat členský stát, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, s cílem dát mu možnost vydat evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody.

82. Naopak členský stát, který má za těchto okolností odpovědět na žádost o vydání, je podle článků 18 a 21 SFEU povinen využít všechny nástroje pro mezinárodní spolupráci v trestních věcech, které má vůči dožadujícímu třetímu státu, za účelem získání jeho souhlasu s výkonem trestu odnětí svobody uloženého dotyčné osobě na svém území, případně poté, co byl upraven podle trestu stanoveného jeho trestním právem pro trestný čin stejného typu. Při této spolupráci s třetím státem, který žádá o vydání za účelem výkonu trestu na svém území, jedná dožádaný členský stát způsobem, který co nejméně zasahuje do výkonu práva na volný pohyb, přitom však tak, aby v rámci možností zamezil riziku, že by z důvodu nevykonání zůstal trestný čin, který byl důvodem odsouzení, nepotrestán. Při tomto svém postupu musí dožádaný členský stát podporovat společenskou rehabilitaci odsouzené osoby po ukončení výkonu trestu. Podle mého názoru je proto důležité zohlednit cíl, jímž je usnadnění společenské rehabilitace současně s cílem zaměřeným na boj proti beztrestnosti a upřednostnit při tom řešení umožňující dosažení obou těchto cílů.

83. Stručně řečeno, při ověřování, zda alternativní opatření omezující volný pohyb občana Unie méně než jeho vydání umožňuje dosáhnout stejně účinným způsobem cíle spočívajícího v zabránění nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, musí předkládající soud vzít v úvahu jiný cíl, mající v unijním právu stejně zásadní význam, a sice cíl spočívající v usnadnění společenské rehabilitace odsouzených osob. V tomto ohledu je třeba, jak Evropská komise správně uvedla, nezkoumat pouze formy vnitřní spolupráce v trestních věcech, které jsou platné v rámci Unie, ale také formy spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy a třetími státy vyplývající z mezinárodních úmluv, zejména těch, které byly uzavřeny v rámci mezinárodních organizací, s nimiž Unie spolupracuje.

84. Na závěr dodávám, že rozhodnutí finských orgánů, které by odmítlo vyhovět žádosti o vydání ze strany Ruské federace, by nebylo možné považovat za rozhodnutí v rozporu s ustanoveními Evropské úmluvy o vydávání.

85. Jak jsem totiž uvedl výše, čl. 6 odst. 1 písm. a) Evropské úmluvy o vydávání umožňuje Finské republice odmítnout vydání vlastních státních příslušníků. Je třeba zdůraznit, že v souladu s využitím možnosti uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. b) této úmluvy, se Finská republika rozhodla ve svém prohlášení vymezit pojem „státní příslušníci“ ve smyslu této úmluvy jako „státní příslušníci Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizinci s bydlištěm v těchto státech“⁴⁴.

86. V projednávaném případě tato vůle ke zrovnoprávnění v souvislosti s ochranou proti vydávání, kterou Finská republika vyjádřila v uvedeném prohlášení, nemůže, pokud se jedná o občana Unie, jako je D. Raugėvicius, zůstat pouze iluzorní. Články 18 a 21 SFEU ukládají Finské republice, aby jí zajistila plný účinek.

43 – C-182/15, EU:C:2016:630.

44 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

87. Domníváme se tedy, že články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti ve sporu v původním řízení, kdy členský stát, do něhož se přemístí občan Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, obdrží žádost třetího státu o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který byl uložen v tomto státě, je dožádaný členský stát povinen přezkoumat, zda s ohledem na vazby odsouzené osoby k tomuto státu by výkon trestu v tomto členském státě mohl přispět ke společenské rehabilitaci této osoby⁴⁵. Pokud ano, musí uvedený členský stát využít všechny nástroje mezinárodní spolupráce v trestních věcech, které má vůči dožadujícímu třetímu státu, za účelem získání jeho souhlasu s tím, že dotyčný trest bude vykonán na území prvně jmenovaného státu, případně poté, co bude upraven podle trestu stanoveného jeho trestním právem pro trestný čin stejného typu.

IV. Závěry

88. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru odpovědět na předběžné otázky položené Korkein oikeus (Nejvyšší soud, Finsko) následovně:

„Články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti ve sporu v původním řízení, kdy členský stát, do něhož se přemístí občan Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, obdrží žádost třetího státu o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který byl uložen v tomto státě, je dožádaný členský stát povinen přezkoumat, zda s ohledem na vazby odsouzené osoby k tomuto státu by výkon trestu v tomto členském státě mohl přispět ke společenské rehabilitaci této osoby. Pokud ano, musí uvedený členský stát využít všechny nástroje mezinárodní spolupráce v trestních věcech, které má vůči dožadujícímu třetímu státu, za účelem získání jeho souhlasu s tím, že dotyčný trest bude vykonán na území prvně jmenovaného státu, případně poté, co bude upraven podle trestu stanoveného jeho trestním právem pro trestný čin stejného typu.“

45 – Dožádaný členský stát se může v tomto ohledu opřít o obdobná kritéria, jako jsou ta, uvedená v bodě 9 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909. K tomu viz Martufi, A., „Assessing the resilience of „social reghabilitation“ as a rationale for transfer: Commentary on the aims of Framework Decision 2008/909/JHA“, *New Journal of European Criminal Law*, Sage Publishing, New York, 2018, sv. 9, vydání 1., s. 43 až 61.